

Fekete István

Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet.

– Mondd, kisfiam...

És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngye gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitulnak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggodást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbrentek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben – és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szegény, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem

– egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harcateret és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálraítéltség posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen nagyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a domban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sirásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádják a lencsefőzeléket, imádják a karórát, imádják a kirándulást és a táncot. Prédá lett ez a szó, melyet magyar parasztból sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszentésgetelítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Felavatták Ady Endre egész alakos szobrát Zilahon

„Aki vagyok, az négy zilahi esztendő által vagyok”

Felavatták Ady Endre egész alakos szobrát Zilah központjában ez év január 26-án. A Bíró Lajos mátészalkai szobrászművész által megkomponált Ady egy padon ül a karfára könyökölve, és egykori iskoláját nézi.

A ma embere Ady nyelvét beszéli, költészetét ma is maradéktalanul értjük, nem kell lábjegyzet hozzá - mondta ünnepi beszédében *Kelemen Hunor* RMDSZ-elnök. Úgy vélte: mindezek mellett Ady Endre azért is megérdemli, hogy egész alakos szobra legyen Zilahon, mert az elsők között ismerte fel Erdély jelentőségét és különlegességét a magyar történelemben. Akkor foglalta össze annak lényegét, amikor a transzilvanizmus huszadik századi újra fogalmazása még nem történt meg. Így szerinte a szoboravatással az erdélyi gondolat egyik szülőatyja előtt is tiszteleg az utókor.

A Wesselényi-szobor is megújul. Ady Endre egész alakos szobra a zilahi városházával és az egykori Wesselényi Református Kollégiummal szemközt egy kis parkban, a *Fadrusz János* által készített *Wesselényi Miklós*-szobor közelében kapott helyet. A szobor a Magyar Kormány és a Communitas Alapítvány finanszírozásával valósult meg.

(Ady Endre 1892-től volt a zilahi református kollégium diákja, ahol 1896 júniusában jelesre érettségizett. Itt írta első verseit is. Egykori iskolája visszaszolgáltatásáért közel két évtizede pereskedik a református egyház, októberben a Kolozsvári Táblabíróság elrendelte a per előléről kezdését.)

(Forrás: *Krónika.online*)

(U.i.: Zilahon most vitatják a szobor felállításának törvényességét. Talán le kéne bontani?)
Megjelent az *Átalvető* 2020 márciusi számában

Az Ady szobor ünnepélyes átadása. Fotó: MTI